

Ženy z karnevalu

Martina Bittnerová

Karneval

V neděli ráno mne vytrhl ze spaní smích a hluk. Vysoukala jsem se z peřin. Otevřela okno, abych zjistila původ onoho zvláštního veselí v této poněkud ponuré krajině. Tam až u hřbitovných zdí jásala bohatá společnost. Šlechta opustila svá sídla, aby se sešla ke strhujícím hrám. Náhle jsem si všimla odlesku ďábelsky tmavých očí jakéhosi mladíka. Podlomila se mi kolena. Rychle jsem na sebe natáhla sváteční šaty. Kamennou cestičkou jsem důstojně kráčela připojit se k oněm hrátkám. Hřbitov byl obehnan vysokou pevnou zdí. Nad ní se tyčily koruny stromů. Pod nimi odpočívali v horkých dnech poutníci. Dnes se tu pilo, tancovalo a hodovalo. Jediný den v roce, kdy se prý duchové objevují na světle božím. (Tuto) křepčící lidskou hmotu tento fakt viditelně neznepokojoval. Panstvo obsluhovaly jakési mdlé vyhublé postavičky s obličejem zahaleným cárem černé látky. Popošla jsem k jedné z nich, která nesla tac plný sklenic vína, uchopila jsem jednu a pak si sedla na polštářek. Zada jsem si opřela o šedivou zeď. Chtěla jsem se v klidu napít. Pozorovala jsem tančící zbohatlíky. Můj zrak se stočil opět k tomu s ďábelskýma očima. Prováděl kolem jednu dámu v krásné róbě za druhou. Záviděla jsem jim jejich krásu, půvab, šarm, oblečení a bohatství. „Kdo je ten člověk s těma uhrančivýma očima?“ ptala jsem kolem jdoucího muže v tmavém kabátci. „Dítě, snad jste se nezamilovala do našeho mladého svůdce pana barona?“ odpověděl. Zastyděla jsem se. Celá jsem zrudla. Raději jsem unikla ke stolu prohnutému od samého jídla. Všude kolem stály vázy s nádhernými voňavými růžemi. Vrátila jsem se na své pozorovací místo u zdi. Neustále jsem bloudila pohledem k baronovi. Děsil mě a zároveň něčím přitahoval. Cítila jsem podivný neznámý pocit, který se mi drze rozpínal po těle. Vyvolával chvění, jako bych onemocněla zimnicí. Začala jsem se v duchu modlit. Nevěděla jsem, co se se mnou děje, ale tušila, že se mnou cloumá hřích. Přistihla jsem se při myšlence na doteky jeho rukou. Přála jsem si, aby mne vzal za mou chvějící se paži a odvedl někam pryč od těch veselých šťastlivců. Lekla jsem se. Nad jeho hlavou se na mne šklebil sám ďábel. Zřetelně jsem rozeznávala jeho rysy. V té chvíli jako by do mne blesk vjel.

Mířila jsem si přímo k baronovi. Ďábel zmizel. On přestal tančit. Kráčel mi naproti. Zmámená jsem se nechala unášet hudbou v jeho objetí. K čemu jsem se dala strhnout? Kam se vytratila má zbožnost, má ctnost? V hlavě mi sílil zmatek. Maminčina holčičko, uteč domů. Nešlo to, nešlo. Neznámá síla mne držela tady u něj. Ty jeho oči svítily ve tmě nastávající noci. „Jsi krásná,“ šeptal mi. Ne, to se mi snad zdá. Pomalu mne odváděl k opačné straně zdi. Daleko od opilých, u spánku mrtvých těl, mne poprvé miloval.

Karneval skončil. Lidé se domů trousili. Zbyl tu po nich nepořádek a oschlé růže dam. Probudila jsem se a rozhlížela kolem sebe. Byl to jen sen či klam? Nade mnou ševelily listy stromů. Vánek si s nimi pohrával. Kolem mne proletěl kus bílého papírku. Běžela jsem za ním. Zvědavě jsem si jej přečetla. Stálo na něm. „Zažil jsem s Tebou něco překrásného. Příklad zítřka ke zdi o půlnoci. Miluji Tě. Tvůj Baron R.“ Laskala jsem se s oním kouskem plným lásky. Z mého štěstí mne vytrhl ledový hlas. „Kde jsi se courala? Sháním tě od včerejška.“ „Já, já,“ koktám, „jsem přijala pozvání na jednu veselici a dokonce jsem se seznámila s jedním mladým baronem, panem R.“ „Což jaká veselice zde u hřbitova, šílíš?“ tázala se mne majitelka onoho ledového hlasu i srdce - má matka. Ještě dodala, že barona před pěti lety pochovali, abych si nevymýšlela. Nevěřila jsem jí. Vždyť ještě včera jsem s ním tančila a potom... V dlani jsem mačkala lístek se vzkazem. Ne, nezdál se mi. Poprvé v životě mne má někdo rád. Víš, matko, ty to neumíš. Tak tedy zítřka u zdi o půlnoci.

Anička

Ve svém staropanenském bytečku si zoufám často sama. K večeri zbylo v lednici krapet mlíka. Možná umeju podlahu, protože se černá špínou. Stojím na hnusný pavlači, kouřím. Záchod obsazenej. Nuda. Schyluje se k desáté večer. Mrzlo. Zavírám za sebou ty svoje ošklivé dveře. Další probdělá noc u knížky. Kolikrát slyším nádhernou hudbu, odkud ke mně přichází? Nevím, jestli jsem se zbláznila, ale vybíhám nahoru po schodech. Uši lepím na stejně oprýskané dveře jako mé. Jásám, když nalézám ty správné. Sbírá odvahu. Jemně zaklepu. Otevírá mi mladý muž. Sen? Hned mi nabízí desku k vypůjčení, ale nemám ji na čem přehrát. Bohužel. Zkroušená cupitám zpět do svého království. Už se natahuju pro rozečtený román. V tom z dálky ke mně doléhá zvuk kytary smíšený s mužským hlasem. Hraje nádherně a jen pro mne. Kytara umlkne. Ticho přeruší náhle ženský smích. Chce se mi plakat. Zacpávám si ušní bubínky. Usínám strašně zklamaná. Poprvé v životě jsem potkala muže, po kterém jsem vždy toužila ve svých dívčích snech. Sen skutečně zůstane snem.

Na druhý den jsem se s ním nechtíc srazila na chodníku. Krásně se na mne usmál. Pozval mne, abych jej někdy navštívila. Díky za pozvání, šlechtný pane, ale na to zapomeň. Dobré dvě hodiny nervózně pochoduju pokojem. Nemohu zamhouřit oka. Kdesi daleko vržou posteje. Kdosi nařiká a vzdychá... Zač mne trestáš?

Ráno mne z utišujícího spánku vytrhne nelítostně protivný zvonek. Za mými vetchými dvířky přešlapuje on - Filip tajemný. Nezbyvá mi nic jiného, než ho pozvat